

Ik heet Jan

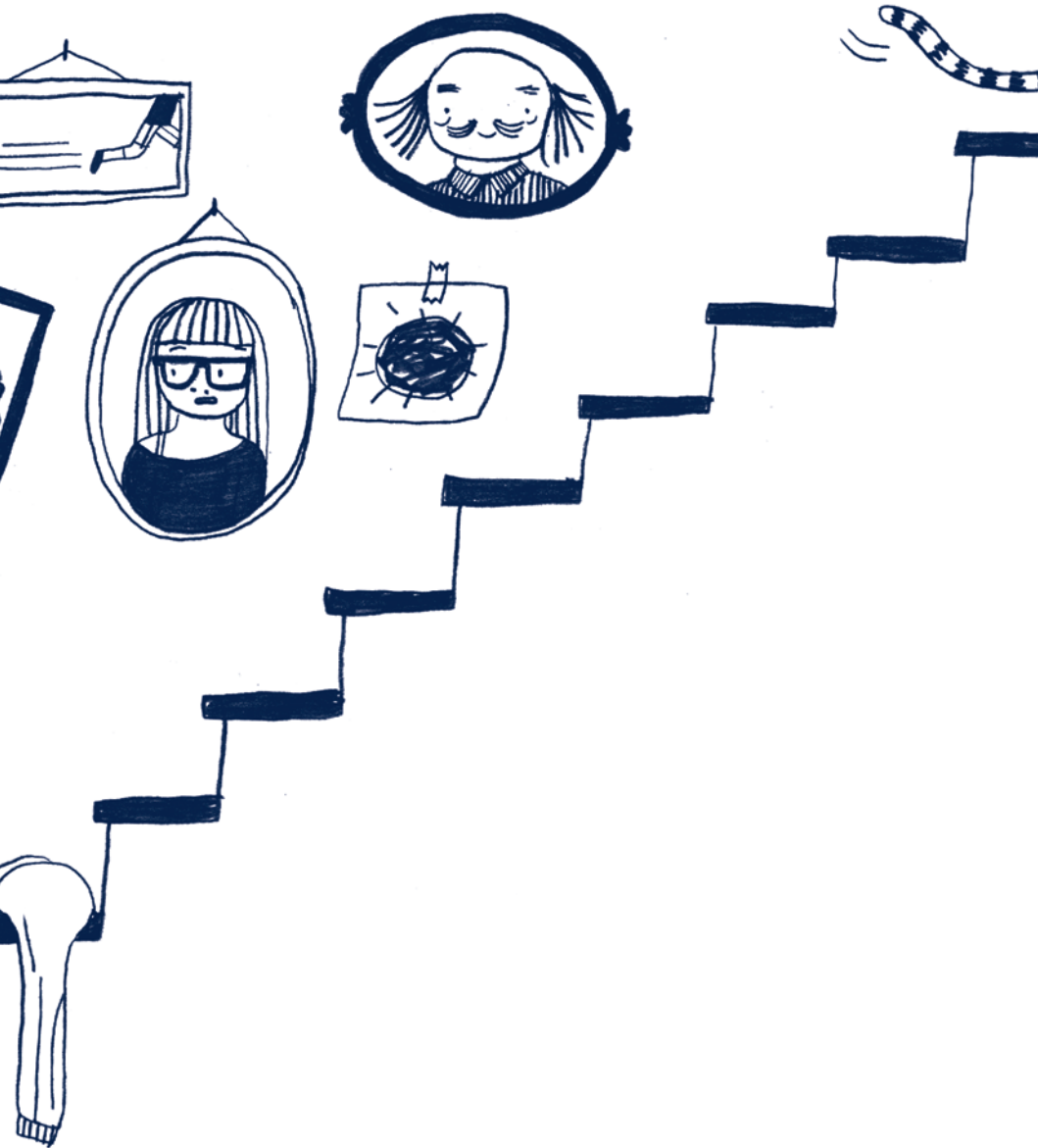
en ik ben niets bijzonders

Kathleen Vereecken
Eva Mouton

 | LANNOO

1

Ik ben negen en ik ben niks bijzonders.

Alleen mijn naam al. Ik heet Jan. Net als mijn vader. En mijn grootvader en zijn vader. Maar zij zijn wel bijzonder.

Mijn vader kan rennen, sneller dan de wind. Als ik ren met vier andere kinderen, dan word ik derde.

Mijn grootvader bouwt bruggen.

Ik loop alleen maar over bruggen.

En zijn vader, welja. Ik weet niet zo goed wat die nu nog kan, maar hij

is wel bijzonder. Hij valt op, popa. Hij heeft de langste neusharen die ik ooit heb gezien. Sneeuw wit zijn ze, net als zijn wenkbrauwen. Zijn ogen zitten helemaal verstopt onder die wenkbrauwen. En onder zijn ogen zitten zakjes,

zo dik als de borstjes van Helena. Ik kijk graag naar hem. Ik kan wel blijven kijken.

'Jaja', zegt hij altijd. En daarna zwijgt hij. Ik weet zeker dat hij op een dag meer zal zeggen.

Helena is mijn zus. Zij is al dertien en een rekenwonder. Als je haar vraagt hoeveel achtendertig maal zeven-tien is, dan zegt ze meteen zeshonderd-

zesenveertig. Nu lijkt het alsof ik dat ook zomaar weet, maar dat is niet zo. Ik heb het snel even nagerekend. Met de rekenmachine nog wel. Helena is zo slim dat ze aan wedstrijden voor slimme kinderen deelneemt. Dichtbij, maar soms ook heel ver van huis. In Amerika, in China, in het Groothertogdom Luxemburg! (Oké, dat is niet zo ver, maar het klinkt wel belangrijk.) Ze wint ze allemaal, die wedstrijden. En later wordt ze astronaut. Dat zegt ze al vanaf dat ze nog een luier droeg, beweert mijn moeder. (Ik denk wel dat het lang duurde voor ze 's nachts droog bleef, maar dat durf ik niet hardop te zeggen.)

Ik ben niet zo slim. En ik ben ook niet dom. Zelfs daarin ben ik doodgewoon.

Mijn moeder dan. Mijn kleine moeder. Zij is klein, ja. Zo klein dat ik al een stukje boven haar uitsteek. Maar dat is niet alles. Zij speelt viool. En als ze speelt, begint iedereen te zwijgen. Onze kanarie, de kinderen die in de straat spe-

len, de burens die ruziemaken. En wijzelf natuurlijk. Ze speelt zo mooi dat mensen er niet alleen stil van worden, maar ook blij. Erg blij. En daar moeten ze van huilen, soms. Als dat niet bijzonder is.

Ten slotte is er mijn broertje Stan. Hij is vijf en een varken. Al mag ik dat misschien niet zeggen. Varkens zijn best slimme en lieve dieren.

Stan maakt alles kapot. De papegaai die ik met lego gemaakt heb, het dagboek van Helena, de nieuwe strijkstok van mijn moeder, het bord met vogels erop geschilderd. Dat bord is nog van mijn overgrootmoeder geweest. En als hij zijn zin niet krijgt, brult hij zo hard dat je het piemeltje achter in zijn keel ziet trillen. Stan is een bijzonder stout ventje. Hoor je het? Bijzonder.

Ik kijk in de spiegel. Dat doe ik niet vaak, want veel is er niet te zien. Als ik mezelf niet was, zou ik niet eens onthouden hoe ik eruitzie. Ik ben niet klein en niet groot. Niet dik en niet dun. Mijn haar is niet blond en niet bruin. Mijn ogen zijn zo grijs als een lucht vol wolken.

Ik ben gewoon. Zo gewoon, dat geloof je niet. Zo gewoon dat ik zin heb om het uit te schreeuwen!

Het is genoeg geweest. Ik ben het zat.

Vanaf morgen zal alles veranderen.

Ik word bijzonder.

WACHT
MAAR AF.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2014

TEKST

Kathleen Vereecken

ILLUSTRATIES

Eva Mouton

VORMGEVING

Leen Depooter – quod. voor de vorm.

Met steun van het Vlaams Fonds voor de Letteren

ISBN 978 94 014 2179 9

D/2014/45/536

NUR 283, 282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
